

KAFT

De JA in kleur?
www.pietersimenon.be
home-fondsenwerving

P.209.647
3-maandelijks
TIJDSCHRIFT
Jaargang 40
juli-augustus-september 2014

Vakantiemijmeringen

Afscheid nemen van de vakantie en een nieuw werkjaar instappen, is soms een beetje jezelf overwinnen. Het terugkeren naar overvolle agenda's, hoge werkdruk en stress, zeer goed organiseren ... een paar dagen hebben we toch nodig om hier weer aan te wennen.

Laten we het onszelf nog maar even gunnen om met een glimlach terug te denken aan de momenten die ons in de vakantie wat gelukkiger gemaakt hebben.

Een vakantieavond in een bejaardentehuis: verschillende dementerende bejaarden ofwel rondsloeterend, ofwel alleen, zittend in een rolstoel roepend op familie, een ander slapend in een zetel onder de (te) koele bries van de airconditioning, iemand huilend op zoek naar een telefoonnummer, of weer een andere vrouw, angstig op zoek naar haar kamer...

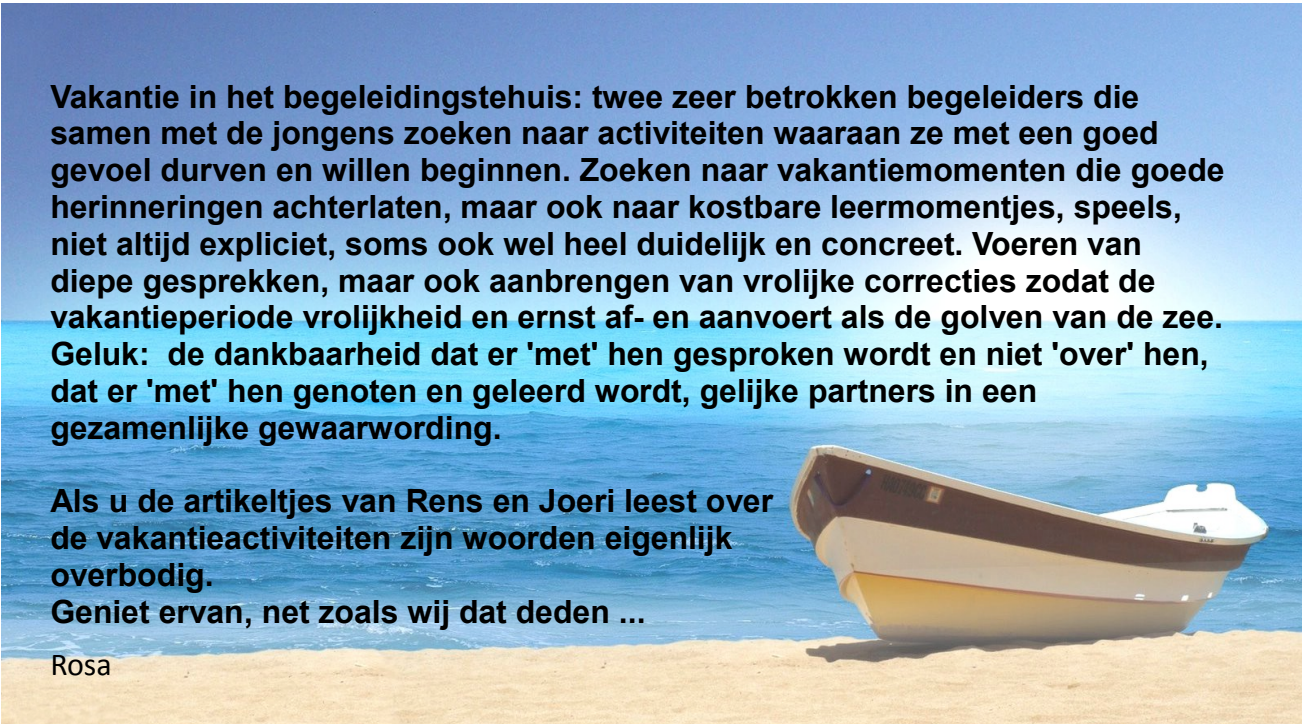
Rolstoelen bij elkaar zetten, zodat ze niet eenzaam zijn, met hen wiegen op muziek die hen vertrouwd is, een hand vasthouden, een zachte plaid leggen als bescherming tegen de koude bries, samen een telefoonboekje zoeken, hand in hand langs de foto's bij de kamerdeuren lopen en de kamer zoeken van de angstige vrouw ... Een simpele avond vol verdriet en vol kleine gelukjes als je er iets aan hebt kunnen doen.

Een weekendje op verlof in een vakantiehuisje: de mooiste kamer krijgen met een terrasdeur naar buiten waar de geurige dennebomen buiten binnen brengen.

Een geluksdagboek krijgen en zo ook oog krijgen voor de kleine gelukjes waar eerst aan voorbij geleefd werd.

Lange wandelingen maken, zelfs door de gietende regen en fris en ontspannen thuis komen.

Dubbend achter de computer zitten, op zoek naar artikeltjes, en dan belandt er plots een ontroerend mooi stukje tekst in onze mailbox, geschreven door Kris, momenteel in zwangerschapsverlof. Ze heeft het over voetbal en talenten en dat terwijl we net op dat moment een jongere in begeleiding hebben met een flinke portie voetbaltalent. Dan lijkt 'toeval' inderdaad niet te bestaan en ook dat is 'geluk' hebben.

Vakantie in het begeleidingstehuis: twee zeer betrokken begeleiders die samen met de jongens zoeken naar activiteiten waaraan ze met een goed gevoel durven en willen beginnen. Zoeken naar vakantiemomenten die goede herinneringen achterlaten, maar ook naar kostbare leermomentjes, speels, niet altijd expliciet, soms ook wel heel duidelijk en concreet. Voeren van diepe gesprekken, maar ook aanbrengen van vrolijke correcties zodat de vakantieperiode vrolijkheid en ernst af- en aanvoert als de golven van de zee. Geluk: de dankbaarheid dat er 'met' hen gesproken wordt en niet 'over' hen, dat er 'met' hen genoten en geleerd wordt, gelijke partners in een gezamenlijke gewaarwording.

Als u de artikeltjes van Rens en Joeri leest over de vakantieactiviteiten zijn woorden eigenlijk overbodig.

Geniet ervan, net zoals wij dat deden ...

Rosa

Mountainbiken met de leergroep

Deelnemers: Lander, Niels, Milan, Joeri en Rens.

Eerst hebben we samen met de jongens de fietsen in orde gebracht, dan wat water en koek meegenomen uit de

leergroep en ju! Het tempo lag al van in het begin goed hoog, hierdoor zijn er ook enkele botsingen geweest met als gevolg een schram, een bult, ...

Na een poosje hebben we de jongens even laten reflecteren. "Wie heeft er snel gereden?" Iedereen stak de hand op. Vervolgens was de vraag wie er gebotst was of wie er iets fout ingeschat had. Ook hier gingen alle handen in de lucht.

Conclusie deel 1

Als je alles doet uit gejaagdheid en snel, snel, rap, rap, maak je sneller inschattingfouten waardoor je wel eens kan botsen. "Die botsingen mannen, met wie kan dat zijn?"

De antwoorden volgden: "Vrienden, ouders, vriendin, begeleiding, ...".

Conclusie deel 2

Na een tijdje hebben we het gehad over remmen. We zijn veel bergaf gegaan dus op tijd remmen was de boodschap anders ... zand eten. De gasten luisterden goed en knepen de rem tijdig in. ...

Naar aanleiding van moeilijkheden, die zich de vorige dag voorgedaan hadden in de leergroep, vroegen we de gasten hoe ze ook in zulke situaties konden 'remmen'. Als voorbeeld gaven we aan: "Als iemand allerlei zaken tegen de muren begint te gooien, hoe zou jij dan remmen om niet te botsen?"

Niels en Milan kozen ervoor om uit de situatie te gaan, dit was voor hun de beste manier om te remmen. Bij Lander lag dit nog wat moeilijk ... Voor hem was de beeldspraak nog wat te vroeg! Nog een aantal activiteiten en hij is ermee vertrokken!

Conclusie 3

Het is niet altijd goed de groep klakkeloos te volgen! Joeri en ik (begeleiders) wisten dat op een bepaald moment vlak achter de brug in een straat een pijltje hing dat we moesten volgen. De gasten zochten deze pijltjes om zo hun weg te vinden. Vaak echter volgde iedereen één persoon, die dan het zoekwerk maar moest doen.

Joeri en ik hadden afgesproken dat we niet gingen zeggen waar dat pijltje stond en dat we ze gewoon lieten rijden, tot ze zelf zouden vermoeden dat we terug moesten draaien. Als kippen zonder kop traptten en traptten ze en maakten we kilometers, zonder bezig te zijn met de pijlen. Eenmaal aangekomen in Luyksgestel, hebben we de gasten dan maar een halt toegeroepen. Toen Joeri aangefietst kwam en zei dat we ze nu lang genoeg hadden laten fietsen zeker, lachte ik en zei dat we inderdaad wel terug mochten draaien.

"Hoe, wist jij dat?? En jullie fietsen toch mee!! ZOT!"

Het antwoord hierop was dat we wel vaak een groepsleider volgen, zowel in het negatieve als in het positieve. Naar jezelf kijken en zelf beslissingen nemen is een belangrijke.

Aankomst JPS

Als groep kozen we ervoor niet bij het ijsalon te stoppen, dit om het activiteitenbudget niet te belasten. We namen in de leergroep wel een lekker ijsje en een drankje.

Kortom een goede activiteit met links en rechts een les in verscholen.

Joeri en Rens

Vakantie-activiteit bij regen: naar de cinema!

Deelnemers: Kevin, Wesley, Tom

Begeleiders: Joeri en Rens

We hebben bij de gasten toch iets in beweging gekregen ...

Al een tijdje proberen we hen te laten begrijpen wat het is of betekent: iedereen zijn eigen traject, niet kijken naar een ander, maar kijken bij jezelf.

Woensdag gingen we met de jongens naar de cinema. Het regende dat het goot, dus dat paste wel. Zonder dat we ook maar iets gezegd hadden, zegden de gasten: "We willen Malificent kijken." Voor hen die deze film nog niet kennen, dit is een sprookjesfilm van Walt Disney (de schone slaapster). Wij keken nogal vreemd op, want we hadden zelf eerder gedacht aan bijvoorbeeld 'Transformers'. Nu, niet enkel wij keken gek op, maar ook de vrouw achter de kassa die zei: "Aah heren, 5 maal Transformers?" "Nee juffrouw 5 x Malificent!"

De vrouw keek en lachte even en zag dan dat het serieus bedoeld was.

Toen Joeri en ik wat flauw deden in het begin van de film (nogal tierlantijntjes) met ooooooh, waaaaaaaw, schoof eerst Tom een paar stoelen op en vervolgens Wesley ook. Na een tijdje wisselde ook Kevin van plaats.

We lieten dit gebeuren en keken verder naar de film, een kinderfilm dus. De gasten wilden deze zien en dus gingen wij maar mee kijken. Hun commentaar was dan ook: "We hoeven toch niet naar de rest te kijken maar naar ons zelf, dus wij willen deze film zien!"

Je begrijpt dat wij 'de begeleiders' in onze nopjes waren.

Beoordelingen van de gasten tijdens de film:

- ✓ Kevin: "Seg mannen, ge moet de film wel een kans geven hé."
- ✓ Wesley: "He de film is nog maar net begonnen, je kan toch nog niet weten in het begin of hij goed of slecht is."
- ✓ Tom (op het einde): "Amal seg, daar krijg ik nu eens kippenvel van".

Joeri en ik hebben vaak naar de gasten gekeken. Met open mond waren ze de film aan het volgen, prachtig om te zien! (Of dit nu om het verhaal ging of over Angeline Jolie, laten we in het midden.)

De film was gedaan en de jongens vertrokken rustig uit de zaal en ruimden alles op. In de auto begonnen ze over storend gedrag en over het meeslepen hierin. Tevens ging de babbel vervolgens ook over één van de jongeren die na een time-out in de gemeenschapsinstelling terug zou komen naar JPS.

Joeri en ik pikten hier op in: "Jongens wat hebben jullie gedaan in de cinema toen Joeri en ik flauwe geluidjes aan het maken waren?"

"Aah, wij zijn opgeschoven, want wij wilden daar niets mee te maken hebben."

"Voila mannen, dat dient ge ook te doen als er iets in JPS gebeurt; als je iets storend vindt of je denkt dat de situatie gaat escaleren en je wil er niets mee te maken hebben, schuif dan wat stoelen op en ga bijvoorbeeld. naar jouw kamer."

Voor de jongens een 'Aha momentje'! En je zag wel dat ze er over nadachten.

Het was een goede activiteit. De zaadjes die geplant zijn kiemen in een goed tempo!

Rens en Joeri

Vakantie-activiteit ... voetvolley

David en ik gingen eerst een bal kopen. Meteen daarna begonnen we op het pleintje met voetvolley. David heeft me serieus laten zweten, maar hij heeft zelf toch ook serieus moeten ploeteren voor zijn overwinningen, wat het heel komisch en intensief gemaakt heeft.

Tijdens de voetvolley kregen we heel wat bekijks van mensen die dit nog nooit eerder gezien hadden en ook van wat kinderen met een geringe mentale achterstand, die daar aan het spelen waren. Toen David de bal in de boom traptte en de kinderen deze eruit probeerden te gooien voor ons, kregen de kids een akkefietje. Nog voordat de begeleiding daar was, sprong onze David al tussen deze 2 vechthaantjes in die serieus rake klappen verkochten ... Kordaat zei hij dat ze niet mochten vechten. Nadien vroegen de kids of ze mee mochten spelen en dat mocht van hem. Leuk om te zien hoe David met deze jongens omging, hoe warm hij voor deze gasten was en hoe hij zaken probeerde uit te leggen en dit ook heel geduldig deed. We gaven hem daar een serieus complimentje voor, maar hij zei dat hij dit niet meer dan normaal vond.

We gingen beiden fysiek serieus diep in een spelletje één tegen één! We hebben veel contact gehad, elkaar voor de voet lopend, al plagend/spelend ... Op deze manier kreeg ik veel verbinding met David. Ik ging op een bankje zitten om uit te rusten en al snel kwam hij naast me zitten en we kregen een lang gesprek.

“David, gij kunt nog al voetballen man, wilt ge daar later eigenlijk echt iets mee bereiken of?” Dat was de aanknopingszin van het gesprek. Hierop volgden vragen als hoe hij zijn toekomst zag op gebied van school, werk, begeleid wonen, enz.

David leek over dit alles al heel goed nagedacht te hebben. “Ik wil heel graag kamer-training gaan doen. Dit kan ik al dus dat hoeft geen probleem te zijn voor mij. Ik wil een diploma halen want dat is heel belangrijk voor mij én ik wil blijven voetballen. Eerst wil ik terug bij Lommel, daar ken ik het en kan ik terug in vorm geraken en zo wil ik terug naar 2de/1ste klas.” Er viel een korte stilte en al zuchtend zei hij: “Rens zonder voetbal lukt het mij allemaal niet, ik heb hier echt nood aan.”

David vroeg ook aan mij hoe mijn verleden in elkaar stak. Je voelde dat hij zaken wou lossen, maar dat het niet enkel van één kant ging komen.

Na het praten viel er een stilte en vroeg ik: David je reageerde straks wel heel direct op die jongens die aan het vechten waren hé, ... Hij gaf aan vroeger veel geweld gezien en meegemaakt te hebben en dat hij hier niet goed mee om kon. Hij wilde hier liever niet meer aan denken, maar hij had ooit heel diep gezeten. Hij heeft zich kunnen rechtekken aan de voetbal en er zich op deze manier doorgeworsteld. Toen zijn thuissituatie hem begon te sanctioneren rond voetbal, werd zijn uitlaatklep afgenomen en begon hij zich slechter en slechter te voelen. Hij is toen gaan lopen en op die manier in de Bijzondere Jeugdbijstand terecht gekomen. Hij vertelde dit zeer emotioneel, we hadden ook afgesproken dat hij een stop mocht invoeren, als het hem te veel werd. Hij mocht zijn grens aangeven. En dat deed hij ook met de vraag: “Rens kunnen we er nu over ophouden?” Ik haakte hier meteen op in door voor te stellen wat penalty's te trappen.

Daarna vroegen we aan enkele Kosovaarse mannen of ze een matchke met ons wilden spelen. David en ik en de kinderen waarover ik het straks al had, zouden spelen tegen deze al iets oudere mannen.

David speelde ze allemaal naar huis. Aan de kinderen gaf hij tips op beter vrij te spelen en te verdedigen. Het was leuk om te zien!

Na een poosje zei David: “ Rens ik ben echt bekaf, doodop, ik kan niet meer. Ik had zo iets van: EINDELIJK !!! Toch zei ik: “Komaan David, we zijn nog maar net klaar met de opwarming, nog eventjes ...”

Maar uiteindelijk gaf hij opnieuw zijn grens goed aan en ik zei dat ik dat ook heel knap van hem vond.

Toen ik hem vroeg of er in het verslagje dat ik van deze activiteit zou maken, ook iets van zijn babbel zou staan, vond hij dit goed.

Zo, was me dat even puffen in het zonnetje!

David zijn woorden aan tafel: “Ik ga hier zo in slaap vallen, mag ik mijn eten straks opeten, ik ga liever even douchen en misschien slapen, ik ben op!”

Voor alle duidelijkheid: ik ook hoor.

Rens

Talenten zijn er vaak, worden ze wel altijd gezien?

(Geschreven door begeleidster Kris D, in zwangerschapsverlof, tijdens het WK-voetbal.)

De laatste weken ben ik, net zoals de meerderheid onder de Belgen, in de ban geweest van het WK. Ik heb een zwart-geel-rode vlag buiten gehangen, heb het hele gezin voorzien van een passende outfit en zat steevast voor het scherm als er ook maar iets van de Rode Duivels te zien was.

Het begon allemaal bij een aflevering van ‘Iedereen duivel’. Een programma op één waar de spelers en hun entourage vanuit een ander perspectief dan enkel voetbal bekeken werden. Mooi. Ik werd fan. Van alle spelers, van de trainer, van de medische staf, van de mentaliteit maar vooral van Eden Hazard. Hij heeft mijn hart veroverd, vooral door zijn spontaniteit en zijn speelsheid want dat hij een echt voetbaltalent is, heb ik maar van horen zeggen. Daarvoor ken ik te weinig van voetbal. En op de ene of de andere manier ben ik niet alleen. Hij is populair! Kinderen (en volwassenen) willen zijn handtekening, willen zijn zoals hij, willen praten zoals hij, willen kunnen voetballen zoals hij dat kan. Uit zijn houding blijkt niks van het zware werk, de intensieve training en misschien wel het friet-, bier- en ijsjesloze dieet dat hij volgt. Voetbal is leuk als je hem bezig ziet. Punt.

Wat mij vooral opviel toen ik Hazard voor het eerst op tv zag was zijn houding. De spelers zaten in de bus, allemaal heel geconcentreerd voor één of andere wedstrijd. De ene luisterde muziek, de ander zat wat de rusten. Maar Hazard, die wist precies waar de camera was en zat gekke bekken te trekken naar zijn buurman Lukaku. In een volgend beeld keken de Rode Duivels samen naar een wedstrijd, iedereen keek netjes naar het scherm, behalve Hazard. Die was druk bezig met: aan iemands oor te trekken, iemand anders' aandacht te krijgen door heel stilletjes aan de haren te trekken, in iemands nek te blazen...

Die streken waren herkenbaar voor mij. Ergens, zo nu en dan, in mijn werk, kom ik ze wel tegen. Zulke gasten veroveren op de ene of de andere manier ook altijd mijn hart. Maar die jongens worden in onze maatschappij niet bejubeld om hun spontaniteit en hun speelsheid.

Kinderen willen niet zijn zoals hen en volwassenen hebben al helemaal geen handtekening nodig. Ze zijn, meestal, alles behalve populair.

Het enige verschil is: ze kunnen niet voetballen. Of misschien wel, maar niemand heeft het ooit gezien of opgemerkt? Wie weet blinken ze uit in iets anders?

Eden Hazard heeft drie broers, allemaal voetballers. Zijn vader was een voetballer, zijn moeder zelfs ook. Zij hebben wellicht gezegd: “Jongen, ga jij maar wat voetballen.” Zijn talent werd in de plaatselijke voetbalclub gezien door één of andere talentscout van een belangrijke ploeg, hij werd ingeschreven in de jeugdopleiding van Lille. Hij moest dus al jong op eigen benen staan, want hij verbleef in Frankrijk. Zijn talent werd gezien, zijn dagbesteding werd geregeld.

Wat als zijn ouders niet de middelen hadden om hem naar het voetbal te sturen? Of gewoonweg niet op het idee kwamen omdat ze vanuit de school en de omgeving alleen maar hoorden dat hun zoon zich niet kon concentreren, zijn houding niet oké was en hij andere kinderen stoorde in de klas? Wie weet was ook hij terecht gekomen op straat, had hij vrienden die met brommertjes reden, wiet dealden en zo nu en dan ook wel wat voetballen op een pleintje.

Ik wil geen afbreuk doen aan het talent van Hazard, wel integendeel. Ik heb veel respect voor zijn doorzettingsvermogen (want dat heeft iedere topsporter nodig), voor zijn spontaniteit, voor zijn speelsheid en zelfs voor de nonchalance die hij uitstraalt. Maar dat respect heb ik ook voor de jongeren die wij begeleiden en die misschien net wat minder geluk hebben gehad zodat hun talent niet gezien werd/wordt. Ook zij moeten vaak op jonge leeftijd reeds op eigen benen staan, moeten hun eigen boontjes doppen én moeten dan nog opboksen tegen een maatschappij die hun speelsheid, spontaniteit en nonchalance vertaalt naar: ‘zich niet kunnen concentreren’, ‘te impulsief gedrag’ en ‘een houding waaruit enkel desinteresse blijkt’.

Hoe het leven van een jongere loopt, heeft hij vaak niet helemaal zelf in de hand. Hoe zijn toekomst eruit ziet, al evenmin. Vaak hebben ouders – of andere context – niet de middelen of de capaciteiten om hun zoon alles te geven wat hij nodig heeft.

We kijken met z'n allen te dikwijls met een negatieve bril naar onze jongeren. Als we wat vaker onze positieve bril zouden opzetten, zouden we misschien wel wat grote talenten ontdekken.

Ik ga alvast wat handtekeningen vragen...

Het één sluit dan weer goed aan bij het andere of ...

Ervaringen van een 'groentje'

Een aantal jaren geleden heb ik in JPS stage gelopen binnen het contextteam. Tijdens deze stage heb ik de kans gehad om deel te nemen aan een time-out van drie dagen (*korte periode buiten de instelling met een jongere om eventuele crisis te doorbreken*). Ik heb mijn collega's al vaak verteld dat dit zo een unieke kans en ervaring geweest is, dat het tijd wordt om mijn ervaring (in het kort) te delen.

Ik volgde tijdens mijn stage de begeleiding van Frank mee op. Met het oog op een lange begeleiding en met het doel hem op een positieve manier kennis te laten maken met een time-out (T.O.), hebben we er eentje georganiseerd. Bij aanvang had ik absoluut geen idee wat ik van de T.O. moest verwachten. Frank was toen een jongen die alles saai vond en die heel wat motivering nodig had. Tijdens de T.O. heb ik hem echter op een heel andere manier leren kennen.

Met twee begeleiders drie dagen weg gaan, het is niet niks! De kans zat er in dat Frank niet zou meegaan als we hem gingen oppikken, maar toch schatte ik deze kans vrij klein in. Ook al zou hij het nooit toegeven, ik had tijdens onze gesprekken het gevoel dat hij er (al was het maar een beetje) zin in had. Hij stond dus ook gepakt en gezakt klaar om te vertrekken. Ik vond het echt knap van hem dat hij zomaar met ons mee ging. Zijn mama was al werken, dus moest hij eigenlijk op eigen houtje afscheid nemen voor drie dagen, wat voor Frank een héle stap was.

Belangrijk was dat we samen het doel van de T.O. nog eens overlopen hadden, zodat we er samen aan konden beginnen. Ik heb tijdens deze T.O. veel geleerd over verkeerde inschattingen, vooroordelen, loslaten, tijd geven, de kracht van positieve bevestiging en iemands tempo volgen.

Op een bepaald moment ben ik met Frank gaan voetballen. Ik dacht dat hij dit met mij niet zo leuk zou vinden, omdat ik 'maar' een meisje was en absoluut niet kon voetballen. Ik merkte echter dat Frank het leuk vond om mij dingen te leren, bovendien hebben we heel goed gelachen. Dit keer werd hij niet geconfronteerd met iets wat hij minder goed kon, maar was het mijn beurt. Ik denk dat dit hem ook een goed gevoel gaf. Ik heb tijdens deze drie dagen gemerkt dat het voor Frank belangrijk was om te ervaren dat wij ook maar mensen zijn, met dezelfde beperkingen en angsten als hij. Ik had het gevoel dat het hem goed deed om ons te leren kennen als mens, en niet als begeleider.

Gedurende onze T.O. was het kernwoord 'rust'. We deden alles op het gemakske en in samenspraak met elkaar. Ik denk dat rust ervoor zorgt dat er zich geen conflicten voordoen. Ieders tempo wordt op deze manier gerespecteerd.

Wat tijdens alle activiteiten heel duidelijk was, was dat Frank niet wilde opgeven. Het leek erop dat hij zichzelf wilde bewijzen. Ik weet dat Frank heel erg koppig kan zijn, maar als hij het op deze manier draait, is dat een positief iets. Ook hier zie je maar weer het belang van positieve herkadring en een positieve aanpak.

Eén van de activiteiten was een hoogteparcours. Normaal gezien heb ik geen hoogtevrees, maar ik heb letterlijk doodsangsten uitgestaan. Op één bepaald punt ben ik zelfs volledig geblokkeerd. Ik durfde, ik KON gewoon niet meer verder. Achter mij stond dan een collega die me aanmoedigde en aanspoorde om door te gaan, met de beste bedoelingen van de wereld. Toch wilde ik op dat moment alleen maar dat hij zou zwijgen en me naar beneden zou laten gaan. Uiteindelijk heb ik van de begeleider een alternatief gekregen en ben ik toch verder kunnen gaan.

Achteraf heb ik hierbij de link gelegd met ons begeleiders die vaak jongeren pushen om een stapje verder te gaan. Vaak hebben ze dit duwtje in de rug nodig, maar soms zijn ze hier ook gewoon nog niet klaar voor. Het is heel moeilijk om hier het juiste evenwicht in te vinden, maar wel van essentieel belang volgens mij. Als je op het verkeerde moment, te hard pusht, kan je iemand verliezen. Dit is een les die ik nog steeds in mijn achterhoofd heb in al mijn begeleidingen en gesprekken.

Zowel voor mezelf als voor de begeleidingsrelatie ben ik heel blij dat ik de T.O. de volle drie dagen heb kunnen meemaken. Ik heb veel geleerd over T.O., over Frank en over mezelf. Het was een hele ervaring. Over het algemeen heb ik een heel andere Frank leren kennen dan ik tot dan toe gezien had. Ik had zijn mama al vaak horen vertellen over de Frank die zo lief, behulpzaam, enzovoort was, maar zelf had ik hem nog nooit zo gezien. Het was leuk om deze kant van Frank te leren kennen. Tijdens alleen maar begeleidingsgesprekken was dit denk ik nooit (op dat niveau) gebeurd.

Gedurende heel de T.O. hebben we Frank constant de positieve bevestiging gegeven die hij zo hard nodig heeft. Ik denk dat wij (en ouders) vaak vast komen te zitten in de dagelijkse (negatieve) sleur en vergeten naar het positieve te kijken. Ik denk echter dat we met een positieve kijk veel verder kunnen komen. Bovendien heeft iedereen, en zeker onze jongens, nood aan een gevoel van bevestiging en waardering.

Eveline

***Ik ben sterk,
héél sterk.
Met weinig spieren
verander ik
de wereld:
ik glimlach.***

Geert De Kockere

Grote talenten laten onuitwisbare indrukken na, soms ... blijkt ook JPS dat gedaan te hebben.

Op een zaterdag, tijdens een dagdienst in de leergroep, loopt een onbekende oudere man de binnenkoer op. Hij vraagt druk maar beleefd naar Martine. Hij kent haar van 'vroeger'. Ik leg direct de link met mijn collega "Martina". Ik vraag de man naar zijn naam en hij vertelt dat hij Gabriel heet maar dat iedereen hem kent als 'Chico'. Vervolgens vertelt hij geëmotioneerd een zeer temperamentvol verhaal over "vroeger". Hij heeft toen in het 'klooster' gezeten en hij wijst in de richting van de kerk die grenst aan onze gebouwen. Het Jongenstehuis, zo heetten wij vroeger, was toen gehuisvest in het oude kloostergebouw van de paters Capucijnen. In geuren en kleuren vertelt Chico allerlei prachtige anekdotes over die tijd.

Ik bied de man een tasje koffie aan en laat hem daar rustig van genieten buiten in het zonnetje. Ondertussen bel ik mijn collega Martina op en vraag of zij de man kent. De naam "Gabriel" doet nog geen lichtje branden maar als ik de bijnaam van de man vertel is er direct een spontane herinnering. Natuurlijk kent ze "Chico". Ze kent hem van heel vroeger, van het uitgaansleven in Mol. Ik geef de telefoon aan Chico zodat hij met Martina kan babbelen. Maar de man is moeilijk te verstaan door zijn snelle praten en zijn Nederlands met Italiaanse invloeden. Soms kan hij maar niet op het juiste woord komen. Hij wordt er nog zenuwachtiger door. Hij probeert met handen en voeten te gebaren wat hij duidelijk wil maken. Het maakt dat het een lastig te begrijpen telefoongesprek wordt.

Even later ga ik buiten zitten met Chico. En dan wordt het misverstand al snel helder. Chico vroeg niet naar Martina maar naar Martien, de vrouw van de vorige directeur Vincent. Martien heeft zeer lang in JPS gewerkt en is nog maar een paar jaar met brugpensioen. En ja, Martina kent hij ook, van vroeger van het uitgaansleven in Mol. In de jaren '70 werden ze vanuit het Jongenstehuis nog met een busje naar Mol gebracht om daar te kunnen uitgaan. Zonder het met veel woorden te zeggen, straalt Chico uit dat het zijn 'glorietijd' was. Hij wordt nog enthousiaster en begint zijn levensverhaal te vertellen.

Van zijn 15de tot 18de verbleef Chico bij ons in het 'klooster' waar directeur Vincent en zijn vrouw Martien de leiding hadden. Vervolgens vertrok hij naar Duitsland waar hij meer dan 10 jaar doorbracht bij een dokterskoppel dat een heel nieuw tehuis had opgericht. Chico had meegeholpen met allerlei bouwwerkzaamheden. Toen alles klaar was, keerde hij terug naar zijn geboorteland Italië waar hij nu nog steeds woont. In Rome werkt hij nu in de nachtelijke uren in een cafetaria. Zijn werktijd begint als de cafetaria sluit. Dan moet hij alles op orde brengen voor de volgende ochtend. Van het verdiende geld had hij, beetje bij beetje, kunnen sparen om nu de reis naar België te kunnen ondernemen. Chico wil nog eenmaal zijn oude vrienden ontmoeten vanuit de tijd dat hij hier in Lommel verbleef. Hij hoopt dat Vincent en Martien hem misschien op het juiste spoor kunnen zetten naar de vrienden die hij 35 jaar geleden voor het laatst heeft gezien. Dat was ook de reden waarom hij vanuit Zaventem, waar hij met het vliegtuig geland was, direct (!!!) door was gereisd naar Lommel, in de hoop bij ons aanknopingspunten te vinden naar zijn verleden.

Zomaar een prachtig verhaal. Zomaar een man uit Rome die op een zaterdagmiddag komt aanwandelen. Chico die in de herfst van zijn leven weer op zoek gaat naar de mooie herinneringen aan 'vroeger' toen hij in onze instelling verbleef. Zich vasthoudend aan het fantastische gevoel van toen. Op zoek....naar oude vrienden....misschien op zoek om nog eenmaal het ultieme gevoel te ervaren van zijn jeugdijaren...

Alex

Talentedjacht in Project A

Project A biedt afhakers uit het regulier onderwijs/werk een alternatieve dagbesteding, waarbij de focus niet ligt op prestaties maar op persoonlijkheidsvorming. Project A richt zich op jongeren die (tijdelijk) geen reguliere tijdsbesteding hebben of aankunnen, die vastlopen op school, langdurig spijbelen. Jongeren die individuele aandacht of een veilig klimaat behoeven, die wel te bereiken zijn via alternatieve wegen, of jongeren met capaciteiten die in het reguliere onderwijs minder aan bod komen.

Project A werkt vraaggestuurd, past zich aan de individuele noden van de jongere aan, in overleg met en ondersteund door zijn/haar toeleiders (school, context, consulent of voorziening CLB, BJB). Uiteindelijke doel is herintegratie in het reguliere onderwijs/werk, maar enkel indien en pas nadat de jongere er klaar voor is.

In onze vorige JA kreeg u de kans om hier uitgebreid over te lezen.

Ons Project A maakte eind juni 3 jaar deel uit van het samenwerkingsverband Project A Limburg. Samen met de andere partner, Arktos Vormingscentrum Limburg, organiseerden we op 12 juni een feest om die verjaardag te vieren.

Alle jongeren, hun ouders, hun toeleiders en vele netwerkmensen waren aanwezig.

Gert Bortels van Arktos schetste onze gezamenlijke geschiedenis. Er waren workshops rond institutionele pedagogie en missing link (een methodiek om met ongemotiveerde leerlingen te werken). Er was een optreden van begeleiders en jongeren. De film van Project A Lommel werd vertoond en de foto's van Project A Arktos vonden veel bijval.

Er was heel wat randanimatie voorzien: boogschieten, nagelkloppen, tafelfoetbal, het kubb-spel en last but not least hadden we een mechanische stier gehoord. Heel wat jongeren en begeleiders lieten hun kunstjes zien.

Het werd een gezellige namiddag, een fijne afsluiter van het vorige schooljaar.

Arlet

Soms zijn we veel te misschien,
te veel aarzeling, 🏳️
te nauwelijks en te amper.
Alsof we bang zijn
dat we te veel plaats zullen innemen
als we helemaal zijn

wie we zijn.

Maar ik zeg u: ...
er is plaats genoeg.
Zelfs om af en toe eens
boven onszelf uit te stijgen

Geert De Kocker

Jongeren helpen tot ontplooiing te komen gaat niet vanzelf! Daarvoor zijn mensen nodig, daarvoor zijn ook extra middelen nodig. Deze willen wij zoveel mogelijk ter beschikking stellen vanuit de subsidies die we ontvangen, maar dat is niet altijd voldoende. Daarom ook geven wij dit tijdschriftje uit en hopen dat ook u mee wil investeren in de dromen en talenten van onze jongeren.

Uw steun wordt met een warme dankjewel ontvangen op
bpost bank BE91 0000 1025 0876
Vanaf 40 euro/jaar ontvangt u een fiscaal attest.
vzw Jongerenwerking Pieter Simenon